

רע"פ 1395/15 - ולדמיר זמלין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1395/15

כבוד השופט ח' מלצר
ולדמיר זמלין

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ג' כנפי-שטייניץ, י'
מרזל ו-א' רומנוב) מתאריך 06.01.2015 ב-ע"פ
24277-10-14

עו"ד ירון ברזילי

בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: ג' כנפי-שטייניץ, י'
מרזל ו-א' רומנוב) ב-ע"פ 24277-10-14, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום
בירושלים (כב' השופטת ש' דותן - נשיאה) ב-ת"פ 17899-11-10.

אביא עתה את הנתונים הרלבנטיים להכרעה במכלול.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש (ונאשם נוסף) הוגש כתב אישום שייחס לו את העבירות הבאות: חבלה ברשלנות (עבירה לפי סעיף 341 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), אי-גידור משטח העבודה בגובה העולה מעל 2 מטרים (עבירה לפי תקנה 9 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), התשמ"ח-1988 (להלן: תקנות הבטיחות), ביחד עם סעיף 225 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן: פקודת הבטיחות), אי מתן אמצעי בטיחות מיוחדים למניעת נפילת אדם (עבירה לפי תקנה 168 לתקנות הבטיחות ביחד עם סעיף 225 לפקודת הבטיחות, אי מסירת מידע לעובד בדבר הסיכונים הקיימים במקום העבודה (עבירה לפי תקנות 2 ו-15 לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים), התשנ"ט-1999 (להלן: תקנות הארגון), והעסקת עובד ללא הדרכת בטיחות (עבירה תקנות 10 ו-15 לתקנות הארגון).
3. על פי הנטען בכתב האישום, המתלונן ושני פועלים נוספים עסקו בעבירות פירוק ופינוי תבניות יציקה של קיר בטון באתר בנייה בירושלים, כשהמתלונן עמד על פיגום בגובה של תשעה מטרים, אשר לא היה מגודר אותה עת. המתלונן נפל וכתוצאה מכך נגרמו לו שברים במקומות שונים בגוף והוא נותר עם נכות צמיתה בשיעור 63%. המבקש היה במועד האירוע מנהל העבודה המוסמך מטעם החברה הקבלנית שפעלה באתר הבנייה. הנאשם הנוסף היה מנהל אתר הבניה מטעם קבלן משנה. בכתב האישום נטען כי המבקש והנאשם הנוסף היו אחראים מכוח תפקידם ומכוח הוראות הבטיחות בעבודה לבטיחותם של המתלונן ויתר העובדים וכי ברשלנותם גרמו לפציעתו של המתלונן.
4. בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של אי-גידור משטח העבודה, וזיכה אותו, מחמת הספק, מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בהתאם לכך, בית משפט השלום הנכבד השית על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך 5,000 ש"ח, או 25 ימי מאסר תמורתו, והתחייבות בסך 10,000 ש"ח, למשך 3 שנים, להימנע מביצוע העבירה בה הורשע.
5. המבקש הגיש ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום הנכבד לבית המשפט המחוזי. במסגרת הערעור המבקש טען כי יש לזכותו מהעבירה בה הורשע, וזאת מן הטעם שמדובר ב"זוטי דברים". לחלופין, המבקש עתר לביטול ההרשעה. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש, בקובעו כדלקמן:
- "למעשה בפיו של המערער שתי טענות. האחת, כי טעה בית משפט קמא משלא קיבל את הטענה כי יש לזכותו מחמת "זוטי דברים". השנייה והחלופית היא, כי היה מקום לבטל את הרשעתו של המערער. בית משפט קמא דן בשתי טענות אלה ודחה אותן בצורה מנומקת, מפורטת וסדורה, כמפורט לעיל. איננו סבורים כי נפלה טעות בהחלטותיו של בית משפט קמא אשר מצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור. ויודגש, כי בית משפט קמא קיים לפניו הליך שלם ומלא, שמע את הראיות, והחלטותיו מושא ערעור זה ניתנו על יסוד התרשמותו הבלתי אמצעית ממכלול התמונה שהובאה לפניו (שם, בפיסקה 10).
- מכאן הבקשה שלפני.
- הבקשה לרשות ערעור
6. בבקשתו לרשות ערעור המבקש חוזר על טענותיו, כפי שנטענו בפני בית המשפט המחוזי. בתוך כך, המבקש

טוען כי יש לזכותו מהעבירה בה הורשע, וזאת מחמת "זוטי דברים". לחילופין, המבקש טוען, כי יש לבטל את הרשעתו, בשם לב לכך שמדובר, לשיטתו, "בעבירה אסדרתית מסוג אחריות קפידה" (בסעיף 66 לבקשה).

דין והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה ובתגובת המשיבה לבקשה – הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. אנמק בקצרה את מסקנתי זו להלן.

8. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינים הפרטני של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)). הנני סבור, כי הבקשה איננה חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים התומכים במתן רשות ערעור בעניינו.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

9. למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופם של דברים – אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. הסוגיה הנוגעת להימנעות מהרשעתו של נאשם נדונה בבית משפט זה, לא אחת, ומקורה ב-ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), שם נקבע, בין היתר, כך:

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, והיא מהווה חריג לכלל, לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. במילים אחרות, תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: 'ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים'" (ההדגשות שלי – ח"מ) (ראו גם: רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015); רע"פ 2744/15 דרדיק נ' מדינת ישראל (17.6.2015)).

בענייננו, סבורני כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של המבקש, חרף ההקלנה המסוימת שעלולה להיגרם לו כתוצאה מההרשעה ועל אף היותה של העבירה מסוג "אחריות קפידה". בהקשר זה, לא מצאתי להתערב בקביעתו של בית משפט השלום הנכבד, לפיה, "בענייננו, על אף שמדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה, מידת חומרתה הינה גבוהה – באשר ניכר כי לא היתה במתחם העבודה הקפדה על כללי הבטיחות בגידור משטח העבודה עליו עמדו עובדים אחדים בו זמנית" (עמ' 7 לגזר הדין). משכך – סבורני כי עניינו של המבקש איננו בא בגדר המקרים החריגים בהם אין מקום להרשיע נאשם שביצע עבירה.

10. אף דין טענתו של המבקש כי יש לזכותו מהעבירה בה הורשע מחמת "זוטי דברים" - להידחות. סעיף 34 לחוק העונשין, שעניינו סייגים לאחריות פלילית - "זוטי דברים", קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך" (להרחבה בנוגע לתנאים להחלת הסייג "זוטי דברים" ראו: ע"פ 7829/13 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, בפיסקאות 25-26 (14.07.2005)).

בנסיבות העניין, סבורני כי בדין נקבע כי המעשה בגינו הורשע המבקש איננו קל ערך כדי "זוטי דברים" (הגם שעמדו ברקע העניין נסיבות מקלות שונות). דברים אלה נכונים ביתר שאת, בהתחשב בכך שהיה קיים אינטרס ציבורי בהעמדה לדין של מי שהיה מנהל העבודה המוסמך באתר הבנייה.

11. נוכח כל האמור לעיל, דעתי היא כי המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך - בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, י"ז באייר התשע"ו (25.5.2016).

ש ו פ ט